

ἐπῆλθεν ἀνέλπιστος, ραγδαία. Τὸ Ἀριστεῖον τῆς λογοτεχνίας εἰς οὐδένα ἀπενεμήθη ἐφέτος καίτοι 4 μνηστῆρες τὸ διεξεδίχσαν, καὶ παρασκευαστικῶς καὶ φανερά. Διὰ τὸ ἀδίκημα, τὰ θορυβώδη κύματα τοῦ κ. Στρατήγη ἐξέσπασαν εἰς ἀφροὺς θυμοῦ, ἡ Κοντέσσα Βαλέραινα ἀπέθανε δευτέραν ἐτι φοράν διὰ χειρὸς ἥδη τοῦ ἰδίου συγγραφέως κ. Ξενοπούλου καὶ οἱ Ἀσφόδελοι τοῦ κ. Μαλακάση ἐξηράνθησαν ὥσει χόρτος τοῦ ἀγροῦ. Καὶ ἤρχισεν ἡ μῆνις τοῦ κ. Ξενοπούλου, ὅστις ἐξαφούλησεν ἀρειμανίως κατὰ τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ προέβη μετὰ παιδαριώδους πείσματος εἰς τὸ ἀπονενοημένον διὰ βῆμα τῆς ἀπεργίας. Καί τοι διεκλήρυξε πρὸ μνηνῶν ὅτι δὲν ἐπεξίτηι τὸ μετάλλιον, ὅτι οὔτε ἄλλως τε θὰ τοῦ τὸ ἐδίδον ποτὲ, τὸ δὲ βιβλίον του ἐξέδωκε ὅχι διὰ τὸ Ἀριστεῖον, ἐν τούτοις τοσοῦτον ἐχολώθη, ὥστε νὰ δηλώσῃ ὅτι αὐτοκτονεῖ ὥς λόγιος. Ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀν' ἡξίσε τὸν κόπον νὰ κάμῃ τόσον θόρυβον ἀφοῦ ἄλλως τε ἄλλοι ἐπίσης καλοὶ συγγραφεῖς, ὥς αὐτός, δὲν ἐπῆραν τὸ λιλὶ τοῦ Ἀριστείου, πάντως ἕνας συγγραφεὺς τῆς ἀξίας καὶ τῆς γονιμότητος τοῦ κ. Ξενοπούλου δὲν πρέπει νὰ ἀποθαρρύνεται καὶ νὰ θυσιάσῃ τὸ τάλαντόν του χάριν μικροφιλοτιμίας. Τὸ πραγματικὸν Ἀριστεῖον δὲν εἶνε τὸ ἀπονεμόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Δροσίνῃ ἢ τοῦ κ. Ἀννίνου, ἀλλὰ θὰ τὸ ἀπονεύμῃ εἰς τοὺς ἀξιόους αὐτοῦ μὲ ἀσφαλῆ χεῖρα καὶ φωτει-

νὴν συνείδησιν ἡ Ἱστορία τῆς Νεοελληνικῆς Φιλολογίας. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ λείψουν αἱ μελοδραματικαὶ εὐγνωμοσύναι τοῦ κ. Στρατήγη, τὰ ἀκατάσχετα παράπονα τοῦ κ. Ξενοπούλου καὶ αὐταὶ αἱ εὐθυμολογικαὶ συνεντεύξεις τῶν «Ἀθηνῶν». Ὁ κ. Ξενόπουλος ὑπῆρξεν ἀφορμὴ νὰ διασυρθῇ ἡ σοβαρότης καὶ ἀξιοπρέπεια τῶν ἐν γράμμασι συναδέλφων του, οἱ ὁποῖοι ἔδειξαν καὶ πάλιν διαθέσεις ἀλληλοφωγώματος. Ἄν τὸ προέβλεπεν αὐτὸ ἡ Ἐπιτροπὴ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐβράβευεν, ἔστω καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον, τὸν φίλον μου κ. Ξενόπουλον δι' ὃν μ' ὅλα αὐτὰ κοινὴ ἐπικρατεῖ πεποίθησις ὅτι θὰ γράψῃ καὶ πάλιν. Ἰσως τὴν στιγμήν νὰ ἔχῃ ἤδη γράψῃ ὅχι τὸ περὶ παρασκευῶν τοῦ Ἀριστείου ἀποκαλυπτικόν, ὡς προαγγέλλει βιβλίον του, ἀλλὰ τὸ εἰκοστὸν μυθιστόρημά του ἢ τὸ πεντηκοστὸν διήγημά του.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, πρὸς ἀποφυγὴν ἐν τῷ μέλλοντι παρομοίων προστριβῶν, ἐρίδων καὶ μικρολογιῶν, ἃς μεταρρυθμισθῇ ὁ περίφημος αὐτὸς νόμος τοῦ Ἀριστείου. Ἄς δοθῇ ἀθρόως εἰς δέκα, εἴκοσι ἀνεγνωρισμένους παλαιότερους λογίους καὶ ἐφεξῆς ἃς ἀπονέμῃται ἐκλεκτικῶς, ἀδιαφόρως τῆς ἀρχαιότητος τοῦ γράφοντος, εἰς τὸ καλλίτερον ἐκδιδόμενον ἐντὸς διετίας λογοτεχνικὸν βιβλίον.

ΔΑΦΝΙΣ

ΤΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

Θέατρον Κοτοπούλη

ΕΟΝ ἔργον τοῦ Νικοντέμι, ἡ «Δασκαλίτσα» (La maestra), ἐφάμιλλον τοῦ «Κουρελιοῦ» καὶ τῆς Σκιᾶς ἐπαίχθη μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας. Εἶνε μία πολὺ συγκινητικὴ κομμεντί, διανθιζομένη ἀπὸ σπινθηρισμοὺς πνευματώδεις. Ἡ «Δασκαλίτσα» εἶνε ὁ ὕμνος τῆς μητρικῆς στοργῆς. Ἡ δ. Κο-

τοπούλη τὴν στιγμήν ποῦ τῆς ἀναγγέλλεται ὅτι εὗρέθη τὸ παιδί της καθὼς καὶ ὅταν τὸ ἀναζητεῖ μετὰ τῶν μαθητριῶν της ἥτο ὑπέρροχος. Συνεκίνησε μὲ τὸ γεμάτο αἶσθημα καὶ εὐκρίνειαν παιξιμόν της. Παρουσίασε τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἠτύχησεν εἰς τὸν ἔρωτα, περνᾷ τὴν ζωὴν της χωρὶς ἰδανικὸν καὶ εἶνε ἐστραυμένη τοῦ φίλτρου της. Δύσκολος εἰς ψυχολογίαν ὁ ρόλος καὶ πολὺ λεπτός. Ἡ δις Κοτοπούλη ἠρίθμηνεν μίαν ἐτι ἀπὸ τὰς ὡραιότερας ἐπιτυχίας της. Ὁ κ. Μυράτ πολὺ καλὸς ὡς Δήμαρχος.

Παλαιὸν ἔργον, τὸ «Διαζύγιον τῆς Ζουλιέτας» τοῦ Φεγίε ἐπαίχθη διὰ πρώτην φοράν. Δραῖνα τετράπρακτον μυθιστορηματικὸν εἶδος. Αἱ δύο πρῶται πράξεις δραματικαί, οἱ δύο τελευταῖαι μεθυγραφικαί. Ἐν ἀνδρόγυνον πρόκειται νὰ χωρίσῃ, ἔνεκα τῆς ἀπιστίας τῆς συζύγου ἀλλὰ δὲν χωρίζουν, ἔνεκα τῆς ζηλοτυπίας τοῦ συζύγου.

Θίασος Ὁρδείου

Ἡ ἐκλογὴ τῆς μεγαλειώδους «Ὁρεστείας» διὰ νὰ ἐμφανισθῇ ὁ ἀρτισύστατος θίασος τοῦ Θεάτρου τοῦ Ὁρδείου δὲν ὑπῆρξεν ἐπιτυχῆς ἢ μᾶλλον, συμφέρουσα. Ναὶ μὲν ἡ ἑναρξίς δι' ἔργον Ἑλληνικοῦ καὶ δὴ κλασσικοῦ ἀπετέλει μίαν ἠθικὴν ὑποχρέωσιν, ἀλλ' ἀπῆτει ἡ ἐκτέλεσις δυνάτους ἠθοποιῶν διὰ νὰ μὴ ὑστερήσῃ εἰς ἐρμηνείαν ἔργου τόσον μεγαλοπνεύστου. Καὶ οἱ ὅμοι χθεσινῶν μαθητριῶν ἦσαν ἀδύνατοι διὰ τόσῳ δυσβάστακτον φορτίον.

Ἡ δις Κοτσάλη παρὰ τὴν ἐπιτήδευσιν τῆς φωνῆς, εἶχε ἐπιτυχεῖς τινὰς κινήσεις, ἀλλ' ἐν συνόλῳ ἐφάνη μονότονος. Ἡ δις Κωνσταντίνου εἰς τὸν θρηνώδη ρόλον τῆς Ἠλέκτρας κατέβαλε προσπαθείας, ἡ δις Μπενῆ Ψάλτη εἶχε ὡραίαν ἐμφάνισιν ὡς Ἀθηνᾶ, ἀπήγγειλε δὲ μὲ

ἀρχετήν διαύγειαν. Ὑπὲρ πάσας καλλίστη ἡ δις Ε. Κανελλοπούλου ὑποδυθεῖσα τὸ τραγικώτατον πρόσωπον τῆς Κασσάνδρας. Ἐπαιξεν ὡς τελεία ἡθοιοὶς, ἐκφραστικὴ εἰς κινήσεις, εἰς φωνήν, εἰς φυσιογνωμίαν. Ἐκ τῶν ἀνδρῶν ὁ κ. Ροζάν εἶνε γνωστός ὡς Ορέστης ἀπὸ τὴν μετὰ τῆς δ. Κοτοπούλη συνεργασίαν του εἰς τὸ ἴδιον ἔργον. Ὁ κ. Τσιτσιλιάνος μιμεῖται ἀπλῶς τὸν κ. Οἰκονόμου.

Ἡ ὀρχήστρα ἔπαιξε τὴν μουσικὴν τοῦ Στάν-φερδ, ἡ ὁποία ἐνθυμίζει Γλούκ, ἡ δὲ χορωδία, αἰετῶς διδαγμένη, καλλίτερα νὰ ἔλειπε.

Ὁ «Βιβλιοθηκάριος» ἡ πρὸ ἐτῶν παιχθεῖσα εἰς τὸ Β.Θέατρον παλαιὰ φάρσα τοῦ Μότσερ, ἀπετέλεσε τὴν δευτέραν ἐμφάνισιν τοῦ θιάσου. Ἡ κ. Ζερβοῦ εἰς τὸν ρόλον τῆς κόρης τοῦ γαιοκτῆμονος ἔπαιξε μὲ πολλὴν χάριν, ἡ δὲ Κανελλοπούλου ὡς αὐστηρῶν ἡθῶν οἰκονόμος ἔδωσε ἕνα τύπον πολὺ καλὰ χαρακτηρισμένον, ἐνθυμίζουσα τὴν εἰς τοιοῦτους ρόλους μοναδικὴν κ. Φύρστ. Καίτοι εἶνε δραματικὴ, ἡ δις Κανελλοπούλου ἐπέτυχε πολὺ καὶ εἰς τὸν κωμικὸν τύπον. Ὁ κ. Κοντογιάννης ὡς ράπτῃς καλὸς, καλλίστος δὲ ὁ κ. Τσιτσιλιάνος ἂν καὶ ὁ ρόλος του δὲν ἦτο δραματικὸς, ὥστε νὰ προσαρμόζεται εἰς τὸ μελαγχολικὸν ὕφος του. Ἐπαιξε μὲ ὑγέειαν ἡ φωνὴ του ἥρεμος καὶ ἀφελὲς τὸ ὕφος του. Ἡρως τῆς κωμωδίας ἦτο ὁ ἐκτάκτως λαβὼν μέρος ἐρασιτέχνης κ. Φωκᾶς, ὁ ὁποῖος ὡς βιβλιοθηκάριος, καίτοι ὑπερβολικὸς καὶ κάπως ἀφύσικος, προεκάλει συνεχεῖς γέλωτας μὲ τὰς κινήσεις του.

Τρίτον ἔργον ἐδόθη «Τὸ στοιχεῖο τοῦ Πύργου» τοῦ Γκριλπάρτσερ μὲ τὸν κ. Ροζάν πρωταγωνιστήν. Δραματικωτάτας στιγμὰς εἶχεν ἡ

δ. Κωνσταντινίδου ὡς Βέρθα. Ἐπαιξε εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ κ. Ροζάν μὲ ἐφάμιλλον τέχνην. Πολὺ καλὸς ὁ κ. Παπαχρηστός ὡς κόμης Βοροτίν. Ἀλλὰ διατὶ νὰ ἐκλεγῇ ἔργον τόσῳ βαρὺ, δύσκολον καὶ ἐκνευριστικὸν δι' ἕνα θίασον μόλις τώρα διαπλάσσομενον;

Θεατρικαὶ Εἰδήσεις

Εἰς τὸ «Πανελλήνιον» ἀνακαινισθὲν δίδει παραστάσεις νέος θιάσος Ἡ «Μουσικὴ σκηνὴ» τῆς ὑψιφώνου κ. Ἀστ. Κυπαρίσση. Ἠρξισε μὲ τὴν νέαν ὀπερέταν τοῦ κ. Μαρτίνο «Ὁ Μανταρίνος» ὅστις εἶνε σαλατοποίησις τοῦ «Ἀρχοντοχωριάτου» τοῦ Μολιέρου, μὲ τετριμένους τύπους ἐφοπλιστῶν, Ζακυνθίων κλπ. Ἡ μουσικὴ ἐγράφη χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει τὸ κείμενον!

— Εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης μαίνονται τὰ ἀκατάλληλα ἔργα μὲ τὸν θίασον Χαντᾶ.

— Ὁ κ. Ἀχ. Μαδρᾶς, ὁ ἐορηνευτὴς Σαῖξ-πηρεῖων ἔργων, ἐνεφανίσθη διὰ πρώτην φορὰν ὡς Σάβλων εἰς τὸν «Ἐμπορον τῆς Βενετίας». Ἐδημιούργησε τὸν ρόλον μὲ πολλὴν πρωτοτυπίαν. Δὲν ὑπεδύθη τὸν γνωστὸν τύπον τοῦ Ἑβραίου, ὅπως συνήθως ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον τὸν παρουσιάζουν, ἀλλὰ διαφορετικόν, βαθύτερον. Δυνατὸς εἰς ὑπόκρισιν, καλλιτέχνης εἰς κινήσεις. Διὰ πρώτην φορὰν παρουσιάσθη εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν ἡ σύζυγός του κ. Ἰρμα Φριννὲ εἰς τὸν ρόλον τῆς Ρωμαιοῦς. ἔχει φωνὴν ἂν καὶ ξένην, καθαρὰν, ἐκφραστικὴν ἔπαιξε μὲ ἐπιτυχίαν, ἣν δὲν ἀνέμενέ τις. Μελετημένη πολὺ, ἀπέδωκε τὸ μέρος της μὲ πολλὴν προσοχήν.

— Ὁ ἐφοπλιστὴς κ. Δρακούλης ἐδώρησε 3,000 δρ. εἰς τὸν θίασον τοῦ Ὁδείου.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

ΠΟ τοῦ Γάλλου δημοσιογράφου κ. Στεφάν ὠργανώθη μουσικὴ ἑσπερὶς πρὸς τιμὴν τῆς Στρατιωτικῆς Γαλλικῆς ἀποστολῆς, δοθεῖσα εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον. Ὁ λυρικὸς ὀξύφωνος κ. Μυλωνᾶς, μολοντι δὲν ἐτελείωσε τὰς σπουδὰς του ἐτραγουδῆσε ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς μίαν romans τοῦ Μπόιτο καὶ μονωδίους ἀπὸ τὴν «Μποέρ» καὶ τὴν Ἀϊδᾶν. Ἡ δ. Παπαγάλη ἔψαλλε τὴν μονωδίαν τῆς Σαλώμης ἀπὸ τὴν «Ἡρωδιάδα», τὴν Βιβαντιέραν τοῦ Γκοντάρ, τὴν «Καταδίκην τοῦ κλέφτη» τοῦ Καρρέρ καὶ τὰς Regrets τῆς «Μανόν». Ὁ κ. Βολωνίνης ἔπαιξε βιολί, ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ ἐξετέλεσε τὰς Scenes pittoresques τοῦ Μασσενέ, ἔπαι-

χθησαν οἱ «Γάμοι τῆς Γιαννούλας» ἀπὸ τὴν δ. Περίπινᾶ καὶ τὸν κ. Ἀγγελόπουλον, ὁ δὲ κ. Στεφάν ἀπήγγειλε τὴν «Παλλινόσησιν», πατριωτικὸν ποίημα.

Τῆς β' συναυλίας τῆς Στρατιωτικῆς ὀρχήστρας τὸ πρόγραμμα, πλούσιον καὶ ἐκλεκτόν, ἐξετελέσθη μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Ἦτο ποικίλον, περιλαμβάνον κλασικοὺς καὶ νεωτέρους, μὲ μίαν στοργὴν ὡς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν μουσικὴν. Ἡ συμφωνία εἰς σὶ ἔλασσαν τοῦ Σοῦπερτ, τὴν ὁποίαν ἔγραψεν ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του, καὶ δι' αὐτὸ εἶναι ἡμιτελής, εἶναι πλήρης πάθους καὶ μελαγχολίας· τὸ β' μέρος της ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕν ἐκφραστικώτατον ὑπέρροχον τραγοῦδι. Ἡ «ἀνέμη τῆς Ὀμφάλης» συμφωνικὸν ποίημα τοῦ Σαίν-Σάνς, ἐμπνευσμένον ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἑλλ. μυθολογίας, παρραστατικόν, πλήρες χάριτος, ἀπεδόθη πολὺ